

! Ale doma jsem na Horské Kvildě

Poražené šumavské smrky společně s ním vyvázeli i jeho ostatní bratři – Herbert, Helmut a Gustav. Těžké práce v lese byla ušetřena sestra Anna, která pomáhala v domácnosti.

V té době žilo na Horské Kvildě šest set padesát lidí, v drtivé většině Němců. Zdejší německá škola byla plná dětí. Stejně jako v Kvildě a v Bučině tu bylo pouze několik českých rodin – ty zastávaly klíčové posty na úřadech.

Honesovi – poslední Šumaváci

Po odsunu zůstalo na Horské Kvildě asi dvacet lidí. Mezi nimi rodina Honesových. Německá škola na Horské Kvildě byla zrušená. Vzápětí tu vznikla škola česká.

„Do školy chodily děti ze všech okolních vesnic. Všichni Němci. Jen učitel byl Čech. Do pohraničí ho poslali za trest, protože měl nějaký škraloup,“ uvádí Eduard. Německy samozřejmě neuměl a s výhradně německy mluvícími dětmi se dorozumíval velmi těžce – za použití rukou i nohou nebo slovníku.

„Předtím nás česky neměl kdo naučit. Otec s matkou uměli maximálně pozdravit,“ dodává.

V těch letech se ve škole seznámil i se svojí manželkou Gertrudou, se kterou jsou stejně staří. Škola na Horské Kvildě zanikla, stejně tak postupně mizely i šumavské vesnice – třeba „Malý Preisleit“, kde se narodila Eduardova matka. Otec pocházel z Vydršího mostu v Horské Kvildě.

Hned potom, co ukončil základní vzdělání, nastoupil do lesa na plný úvazek. Nebyl nikdo jiný, kdo by pomáhal. Téměř všichni byli odsunuti do Německa. „O nějaké další škole nebo studiu vůbec nemohla být řeč. I když bych se rád vyučil novému řemeslu,“ vykládá, ale nestěhuje si.

Život bere jako dar a vždy se vyrovnal se vším, co mu přichystal. A že k němu někdy nebyl fér? „No a co?! S tím si hlavu nelámu. Stejně by to k ničemu nebylo. A já se snažím hlavně myslet na to, co bude!“ vysvětluje s širokým úsměvem na tváři.

Jeho vyprávění v žádném případě nenudí, naopak. Směje se, vypráví veselé historky, nenadává, nezlobí se. Úsměv nemizí, ani když se bavíme o smrti či neštěstí, které potkalo jeho nejbližší.

Eduard Hones se obstojně česky naučil až na vojně – poslali ho do východoslovenského města Štúrovo.

„Špatně jsem vyslovoval a dělal chyby, tak se mi všichni smáli. Když jsem ale celý den slyšel češtinu, tak jsem se rychle naučil. Všechny jsem taky prosil, aby mi

říkali, jak se to řekne správně česky a oni mě opravovali,“ uvádí.

Dodnes při vyprávění plynule přechází z češtiny, ze které je stále cítit lehký akcent, do bavorského dialektu, kterému opravdu rozumí jen rodilí Bavoráci. V zápětí přeřadí a mluví ve spisovné němčině, aby se chytli i ti, kteří se němčinu učili ve školní lavici. Oba jazyky mají s manželkou v krvi a ovládají je bez problémů. Žádný neupřednostňují, ani jeden nemají radši. Používají je podle příležitosti. Tak jak byli zvyklí celý život.

„Doma mluvíme česky. Pouze když se hádáme, tak přecházíme do němčiny,“ prozrazuje. Měli štěstí, že nezažili projev české xenofobie, jejich původ jim nikdo v Čechách nevyčetl ani v náznaku. „Nepamatuji si, že by mi někdo nadával do skopčáků. Ani na vojně ne. A na Šumavě? Tam jsme spolu všichni žili jako jedna velká rodina,“ shrnuje.

Koně byli nejvěrnější pomocníci

Po příchodu z vojny se vrátil do lesa. Několik let bydlel i na Modravě. „Tahali jsme dřevo i z míst, kde byly už dráty a pohraniční území. Za zády nám stáli péesáci,“ vzpomíná. Z Modravy jezdil na Černou horu i na Roklan.

Celou dobu mu pomáhali koně. „Koně byli naši nejvěrnější pomocníci a přátelé i v době, kdy přišla moderní technika. Musel jsem se ale o ně starat 24 hodin denně a 365 dní v roce,“ uvádí.

O peníze neměl nouzi. Placený byl od množství vytaženého dřeva. Protože se s bratry v lese otáčeli, tak si každý měsíc vydělali i sedm tisíc. Na tehdejší dobu to byl skvělý plat. Šumavský hajný si v té době přišel na zhruba 1500 korun.

Život není jen práce, ale také zábava. I té si ale Eduard Hones uměl užívat na plný plyn.

„Za holkama a tancovat jsme chodili do Rejštejna, ke Kubičkovům na Nový Dvůr, kde byla velká hospoda. V létě na kole nebo pěšky. V zimě nás jelo i pět na motorce, dva jsem vezl na sáňkách. Nebo jsme byli domluveni s pluhářem, tancovali jsme do rána a v šest nás vzal domů na Horskou Kvildu,“ vypráví vesele. Sám na zábavách často hrával, dodnes umí perfektně hrát na tahací harmoniku – samozřejmě české i německé písničky. Nejraději má pořad písničku Na krásné Šumavě, v němčině Tief drinn im Böhmerwald.

Když mu bylo 35 let, musel na operaci žlučníku. Pak už se do lesa nevrátil, 25 let těžké dřiny stačilo a Eduard začal pracovat jako správce rekreačního střediska na Novém Dvoře, které stále funguje, dnes se ale jmenuje Onyx. Jako kuchařka tu pracovala i jeho žena. Společně tu strávili osm let.

Rodiče Eduarda Honese – Gustav a Anna.

V lese pracoval Eduard Hones od osmi do pětaticeti let.

Eduard Hones byl vždy šprýmař a svůj život bral s humorem. Jeho věrnou družkou byla celý život tahací harmonika. (Foto: archiv Eduarda Honese)